

mínek přísluší vlastníku na jeho pozemcích právo honitby a že několik vlastníků může se spojití pro společné provozování honitby na pozemcích, když nemá žádný z těchto vlastníků o sobě minimální výměru pozemků, pro vlastní honitbu požadovanou; avšak z dalších ustanovení cit. zák. (§ 3 odst. 1, § 4 odst. 1, § 5, § 8 atd.) jest zřejmo, že zákon promiscue užívá slov »vlastník« a »držitel«, resp. »vlastnictví« a »držení«, i neklade tudíž zřejmě váhy na civilistický význam pojmu »vlastník« a »vlastnictví«. Není proto důvodu, aby pro poměry na Slov. bylo odlišně od zásad platných pro Čechy a Moravu, ve příčině jichž odkazuje nss na svrchu citované prejudikáty, požadováno ve věcech způsobu svrchu naznačeného vlastnictví pozemků v přesném smyslu civilistickém, nýbrž postačuje i tu držba.

Nař. rozhodnutí, které vychází z téhož názoru a které uznalo přípustnost vlastní honitby dvou majitelů realit, spojivších se podle 3. bodu druhého odstavce § 2 zák. čl. XX:1883, vzhledem k nesporné mezi stranami okolnosti, že Vladimír V., nejša dosud knihovním vlastníkem příslušných pozemků, jest jejich držitelem, jest tudíž ve shodě se zákonem a stížnost jest bezdůvodná.

Č. 8260.

Stavební právo: Zřízení plotu samo o sobě není vázáno na stavební čáru; avšak je na ni vázáno, není-li stavebním objektem samostatným, nýbrž součástíou stavebního celku na stav. čáru vázaného.

(Nález ze dne 27. listopadu 1929 č. 21.205.)

Prejudikatura: Boh. A 2839/23 a 7049/28.

Věc: Gustav G. ve St. (adv. Dr. Leopold Schürer z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o zřízení plotu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem měst. úřadu ve St. ze 7. dubna 1928 bylo manželům T. uděleno prozatímní stav. povolení k postavení plotu na hranicích jejich pozemku č. kat. . . . St-I jako soused domáhal se v cestě rekursní toho, aby stavebníkům bylo uloženo ustoupiti s plotem do regulační čáry, avšak požadavku toho nebylo vyhověno a zsv nař. rozhodnutím, odvolávaje se na nál. Boh. A 2.839/23 vyslovil, že stav. úřad nemůže stavebníku s poukazem na plán polohy ukládati, aby ustoupil s plotem do regulační čáry. K formálním námitkám st-le poznamenal zsv, že je zcela bezvýznamné, zda předseda a stavební znalec byli při stav. komisi náhledu opačného a že také okolnost, že dotyčné prohlášení jejich nebylo do protokolu pojato, nemůže míti vlivu na rozhodnutí úřadu o udělení stav. povolení. Okolnost, že stavebníkům bylo stav. povolení uděleno jen provisorně, nemůže podle nař. rozhodnutí míti za následek nepřipustný zásah do právní sféry st-le.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost uplatňuje proti nař. rozhodnutí především námitku rázu formálního a vytýká, že protokol o komis. řízení byl vadně sepsán, ježto nepodává správně ani vyjádření techn. znalce a členů komise, kteří při komisi vyslovili se proti postavení plotu na hranici pozemku,

ani vyjádření samého st-*le*, jak při komisi je přednesl; dále namítá stížnost ve věci samé, že i při zřízení hrazení nutno dodržeti stav. čáru v tom případě, když již jednou regulační čára platně byla stanovena, a brojí tak proti náhledu žal. úřadu, který odvolává se na nář. Boh. A 2.839/23, je toho mínění, že při hrazení není vůbec zapotřebí stav. čáru respektovati.

Pokud jde především o námitku formálního rázu, sluší význam a dosah jejich posouditi s hlediska onoho právního názoru, na němž v odpor vzaté rozhodnutí je založeno. Je-li správný náhled žal. úřadu, že stavebníka povinnost couvnouti s hrazením za hranice pozemku do čáry stavební vůbec nedostihuje, pak je lhostejno, jak se při komisi o této otázce vyjádřil stav. znalec a jednotliví členové komise, neboť jde o otázku čistě právní, na jejíž zodpovědění nemůže míti vlivu ani dobrozdání stav. znalce ani vyjádření jednotlivých členů komise.

Pokud jde o námitku vadného protokolování vyjádření st-*le*, nutno arci uznati, že skutečně procesní vada se sběhla. Leč ani ze stížnosti ani z rekursních spisů nelze poznati, že vada ona byla nějak st-*li* na překážku v hájení jeho sousedských práv, zvláště nebylo tím st-*li* nijak zabráněno, aby své námitky proti projektu v cestě instanční naležitě uplatnil. Nejde tedy o vadu podstatnou.

V meritu věci nemohl nss bezvýhradně souhlasiti s náhledem stížnosti, že byla-li určena regulační čára, nesmí nikdy hrazení z této čáry vybočiti. Neboť, není-li pro určité hrazení zapotřebí předchozího určení stav. čáry podle § 18 stav. řádu, pak povolení k takovému hrazení podle § 27 stav. řádu není vůbec vázáno předpisy o stav. čáře a je úplně lhostejno, zda stav. čára byla již určena či nikoliv. Stanovená čára stavební platí právě jen pro stav. objekty podléhající předchozímu sdělení, resp. určení stav. čáry, nikoli však pro objekty, které podle zák. toho nevyžadují.

Přes to bylo však stížnosti vyhověti, ježto právní zásada, že stavebník nemá povinnosti řídit se čarou stavební, jde-li o hrazení, neplatí zcela bezvýjimečně. Platí arci potud, pokud jde o hrazení samo o sobě jako takové, nedopadá však na případy, kde hrazení jeví se ne jako stavební objekt samostatný, nýbrž jako součástka stav. celku, který na čáru stav. je vázán. Tak se má věc i tehdy, jestliže hrazení slouží k tomu, aby stav. objekt zřízený ve volné soustavě byl jím směrem k ulici uzavřen. Takovéto hrazení nemůže býti posuzováno samo o sobě, nýbrž právě jen jako součástka stavebního celku, k němuž patří, a nutno pak ovšem použití na toto hrazení oněch zákonných předpisů, jimž podléhá stav. objekt ve svém celku, tedy i předpisů o čáře stavební (srovn. nář. Boh. A 7049/28).

V podstatě jde tedy o to, zdali sporné hrazení jeví se jako pouhá součástka stav. objektu postaveného na parcele č. n. . . Teprve na základě tohoto zjištění bude možno zodpověděti otázku, platí-li pro hrazení to předpisy o stav. čáře či nikoliv. Žal. úřad vycházející z mylného právního názoru, že zřízení hrazení není vůbec nikdy vázáno na čáru stavební, opominul zjistiti, má-li sporné hrazení povahu samostatného objektu stavebního či povahu součástky stavebního celku na čáru stavební vázaného. Bylo tedy nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.